

Červená je farba sily

„Nemáš šancu uniknúť!“ zakričí lady Madeleine, ale v nápore vetra ju Jacopo takmer nepočuje. Okrem hukotu víchra mu v ušiach rezonuje vlastný tlkot srdca. Na hrudi cíti intenzívny tlak, životne dôležité orgány má ako vo zveráku. Medzi ľadovo studenými končekmi prstov sa mu prevaľuje čierno-červená hmla. Neodváža sa však Červenú energiu použiť, aby sa vyslobodil z tejto pekelnjej situácie. Niežeby ju nevedel ovládať, ale stojí len zopár krokov od masívnej trhliny tiahnucej sa naprieč celou krajinou, v ktorej sa táto energia vytvára.

„Tento raz vám to tak ľahko neprejde!“ zahrní mladý muž. Do tých slov vložil všetku svoju silu, nechce ani len naznačiť, ako veľmi sa bojí. Zatne päsť a červená hmla zmizne.

Bordové vlasy lady Madeleine plápolajú vo vetre. V jasnočervených očiach panuje búrka, lady je priblížko zdroja svojej moci- Červenej energie- ktorá jej dala nesmrteľnosť a schopnosť manipulovať ľudskú myseľ. Krvavé pery skrúti do jej povestného úsmevu víťazstva, vie že vyhrala. Ani len netuší, ako sa mýli.

„Nemáš kam utiecť. Vzdaj sa strážam a odíď s nami na hrad. Tam ťa čaká spravodlivý súd.“ Jej hlas je horúci, ba priam páľčivý. Je ako kyselina, prežiera sa telom až sa poddáte a urobíte čokoľvek, aby vás prestala týrať.

Jacopo sa hrdelne rozosmeje, ale je to smiech zúfalstva a beznádeje. Obzrie sa za seba. Priepasť so sršiacou energiou a čírou silou vesmíru je od neho vzdialená čo by len kmeňom dohodil. Chlapec sťažka preglgne. Keby mu ten hlas v hlave nenapovedával čo má urobiť, asi by si myslel, že sa zbláznil.

Prudko sa otočí a kútikom oka zbadá v bledej tvári Červenej pani zdesenie a šok. Žena vystrie štíhle ruky, odhrnú sa jej rukávy bordového habitu a v dlaniach sa objaví purpurová hmota, no nemá veľa času na premýšľanie. Jacopo stojí nad priepasťou. Na sekundu zaváha, obzrie sa. Madeleine chce zakričať a vrhnúť na toho chlapca prúd čírej energie. Ale je neskoro.

Jacopo sa zrúti do priepasti. Okamžite ho pohltí masa energie a roztrhá jeho bytosť na márne kúsky. Jeho duša splynie s Červenou energiou.

„Ja sa vzdávam. Idem domov, pretože vy dvaja ste neznesiteľní,“ nazlostí sa Alex oprávnene. Caroline ju na to jej stupídne rande s Paulom pritiahla nasilu aj napriek tomu, že jej hovorila aké trápne to bude a snažila sa stretnutia vyhnúť všetkými možnými prostriedkami: chorá matka, bratranec potrebujúci novú obličku, dokonca predstierala mor, ale Caroline sa nenechala oklamať.

„Ale neblázni, kam by si išla. Ostaň tu s nami a pozoruj západ slnka,“ povie lenivo jej kamarátka a pritulí sa k priateľovi. Alex len prevráti oči, prehodí si tašku cez plece a ráznym krokom vykročí. Za jej chrbtom sa črtá prenádherná panoráma mesta zaliateho poslednými slnečnými lúčmi.

„Alex, počkaj.“ Dievčina zastane a s opovrhnutím zazrie na svoju kamarátku.

Caroline je vysoká brunetka so zelenými očami a úzkymi perami. Nechty má starostlivo upravené a nalakované. Von nikdy nevyjde bez zuvačky, okrem jedného prípadu: keď ide na rande. Namiesto nej použila ten nechutný sprej do úst a nasmradila sa voňavkou. Alex často rozmýšľa, či si to niekedy nepopletie a nestriekala si voňavku do úst.

„Čo chceš? Ak si myslíš, že ma prehovoríš, aby som zostala, tak je to zbytočné. Odchádzam. Nemienim sa na vás dvoch pozeráť ani o sekundu dlhšie. Leziete mi krkom.“

„Fíha, aká si dnes milá. To, že ty nikoho nemáš, neznamená, že z teba musí byť mrcha, ktorá nenávidí všetkých naokolo. To, že sa s tebou Daniel rozišiel, bola tvoja vina.“

Alexina bledá tvár očervenie, až jej zmiznú pehy a nadobudne odtieň podobný jej vlasom, niečo medzi ryšavou a bordovou. Ruky zatne do päste, až jej obeľujú hánky a keby si nebola obhrýzala nechty, vyryla by si s nimi do dlaní ľudové ornamentey.

„Radšej budem mrcha ako korunovaná štetka!“ vykričí drobné dievča s hrdzavou hrivou svojej najlepšej priateľke. Zo zelených očí jej prská kyselina. Dýcha prerušovane, tento hnev drží v sebe veľmi dlho, je nebezpečná ako tlakový hrniec.

Caroline šokovane otvorí ústa, je ako obarená. Rukou si prejde po vlasoch. Nenachádza slov.

Už by sa aj chystala odpovedať, ale dievčenský rozhovor preruší hromobitie a jasný červený záblesk na takmer čiernom nebi. Niečo sa k nim rúti neuveriteľnou rýchlosťou a necháva to za sebou na oblohe jasnú červenú stopu.

Padajúca hviezda? Alebo meteor? Skrsne v Alexinej hlave. Neidentifikovateľný objekt padne pár stoviek metrov od dievčat. Nasleduje hlasné PRÁSK! a tlaková vlna, ktorá dievčence zmätie z nôh.

Alex neváha ani sekundu, vyskočí na rovné nohy a pôvabne sa rozbehne smerom k lesíku kam dopadlo kozmické teleso. Okrem prirodzenej zvedavosti ju ženie aj nevoľa sa pozrieť Caroline do očí a nie to sa s ňou ešte hádať.

V lese je chladno a tmavo. V diaľke počuť nočné tvory prebúdajúce sa k lovu. Konáre vysoko nad zemou šuchocú a vŕzgajú, preletúva nimi večerný vánok a hrá sa s lístím mocných pánov lesa.

Osamelá dievčina stúpi na suchú vetvičku a zlomí ju. Strhne sa, údy plné adrenalínu a napätia, oči šibú z jednej strany na druhú, ale v lese okrem nej a zvierat niet živej duše. Teda niekto tam je, ale to ani len netuší.

Krajina okolo nej sa drasticky zmení. Stromy sú pozohýbané, konáre polámané a porozhadzované kusy surovej dreveniny tlejú. Ani lesnej zveri niet naokolo, ticho ako v hrobe.

Ryšavka vytasí smartfón a zapne baterku, ale tiene, ktoré vznikajú mimo kužeľa ochrany sú ešte hrôzostrašnejšie. Dievča je však odvážne a asi aj dosť hlúpe, pretože pokračuje hlbšie do lesa.

Po pár krokoch nájde ešte väčšmi zdevastovaný les- obhorené pahýle stromov, len také kýpte, zem rozrytá ani stádo diviakov sa po nej prehnalo. Ale vzduch sa ohrial, nie je taký ľadový.

Alex postúpi ešte ďalej a s hrôzou vykrične- je to výkrik z čírej hrôzy a paniky- jeho ozvena sa dlho tiahne lesnou krajinou. Uvidela hornú polovicu ľudského tela, ako trčí z bahna pod búťľavým stromom a čo viac, čľapkanica žiari na červeno a osvetľuje to telo.

„Preboha,“ zabadáka si chuderka. Myslí si, že to je mŕtvola vyhodená z vrtuľníka alebo čo.

„Aaaleeeex,“ zachrčí démonický hlas za ňou a mokrá ruka jej pristane na pleci. Hrdzavé dievča je paralyzované strachom, ale kútikom oka na tej ruke zbadá kriľavo-ružový lak na nechty a všetko jej docvakne. Zhlboka si vydýchne a otočí sa ku kamarátke, ktorá práve prekonáva astmatický záchvat. Pomôže jej vybrať z kabelky inhalátor a priloží jej ho k ústam. Keď pacient dostane svoju medicínu, do Alexinej mysle sa opäť vkradne zdesenie.

Obzrie sa k tomu stromu. Telo mladého muža je opreté o kmeň stromu, hlava ovädnutá na hrudi. Priblíži sa k nemu, nechávajúc kamarátku odpočívať.

Z mužovej hrudi vyžaruje svetlo, ale pokrýva ju bahno spolu so zvyškom tela. V dievčininom mozgu opäť zaúraduje hlúposť. Rukou zotrie to bahno a zazrie žiarivý symbol vypálený do kože. Niečo také v živote nevidela.

Z blata vystrelí ruka a schmatne Alex za zápästie. Zovretie je také silné, že má pocit, akoby jej ruka pomaly odumierala.

Muž zdvihne hlavu- tvár ma čistú, ale jeho oči svietia krvavým svitom. Alex vykrične a strelí mužovi facku. Tá ho prekvapí a zovretie uvoľní. Oslobodené dievča schmatne prvú ostrú palicu, ktorú uvidí a postaví sa pred Caroline, ktorá len nemo zíza.

Oživený muž vstane z kaluže bahna a škaredo zagáni na ryšavú. Špinavou rukou si pohladká miesto kde ho udrela a povie: „Mcdognalz gnaleuj gligznar!“

„Žiadny mcdonalds tu nie je! Najbližší je dole v meste!“ zakričí na neho Caroline. Alex len zvesí plecía a pleskne sa po čele.

Mužove oči sa pretočia do lebky, takže je vidno len bielka. Alex s Caroline majú šancu ujsť, ale obe sú mužom fascinované. A nie len preto, že je nahý a pokrýva ho len bahno.

„Ospravedlňujem sa slečny, ale práve som prišiel z inej planéty,“ povie mladý muž, keď sa jeho oči vrátia do normálu. V dlaniach sa mu objaví červená hmla s nádychom temnoty a zamáva s nimi vo vzduchu. Blato na jeho tele sa okamžite premení na oblek z červenej kože a vlasy sa mu upraví do účesu. Len odtlačok Alexinej ruky na jeho líci zostane.

„Volám sa Jacopo a je mi ľúto, ako som vás vydesil,“ povie ospravedlňujúco.

Alex aj Caroline padne sánka na zem. Teda Alex aj pod zem. Je Jacopom absolútne očarená. Nikdy by si nepomyslela, že z bahennej obludy by mohol byť taký pekný princ.

Jeho červené oči stmavli, takže sú skôr bordové, takmer hnedé. Vlasy má ostrihané nakrátko, až na ofinu, ktorá mu zakrýva vysoké čelo. Strnisko aj vlasy majú tmavočervenú farbu, takmer ako krv. Športová postava v kombinácii so štíhlymi prstami navodzujú dojem sily a inteligencie.

„Alexa, neslintaj,“ zachichoce sa Caroline až sa rozkašle ako starý chlap a musí si dať ešte jednu dávku Ventolinu.

„Ja... Čo by som slintala.“ Alex sa vráti do reality a potrasie hlavou, aby si prečistila myseľ a aha, tá aura dokonalosti, ktorú zo začiatku okolo Jacopa videla, opadla. Aj keď stále sa jej zdá akýsi zvláštny.

Približne tridsať krokov od nezvyčajnej trojice zastaví malý džíp. Vodič trikrát zatrúbi na klaksóne. Nie je to veselé trúbenie. Znie naliehavo a dievčatá už aj vedia prečo. Približuje sa k nim rytmický hukot helikoptér. Nemôžu byť ďaleko od nich. Všetci traja sa na seba pozrú, naraz prikývnu a rozbehnú sa k autu. Keď naskakujú do auta, helikoptéry im prelietavajú nad hlavou, ale les je tu hustý.

„Dupni na to!“ zvriskne Caroline na Paula ani poriadne za sebou nezatresla dvere. Nemusí to priateľovi hovoriť dvakrát, Paul dupne na plyn a už sa rútia lesnou cestou von z lesa. Porast pomaly redne a svetlo reflektora silnie.

„Čo sú zač? A prečo po nás idú?“ spýta sa Jacopo. Paul sa na neho zamračí v spätnom zrkadle.

„A toto je kto?“ opýta sa vrhajúc modré oči v zrkadielku na neznámeho muža. Trochu mu preskočí hlas. Alex sa rozrehoce. Nikdy nepochopila prečo s takým nerdom Caroline chodí. Paul je vysoký, ale má dvadsať kilo aj s tými jeho okuliarmi a na hlave mu nestále tróni vrabčie hniezdo plavých vlasov.

„Ale on len padol z neba,“ prehodí Caroline, „to ti vysvetlíme potom. Teraz povedz, kto nás to prenasleduje.“

„Pozri si to na mojom mobile. Je pri tebe na palubovke.“ Caroline schmatne rozmerný telefón a začne rýchlo nahlas čítať. Paul je tak trochu ITčkár a iné kraviny, ako ho často komentuje Alex.

„Prečo po nás idú špeciálne vládne jednotky z takmer celého sveta?“ Opýta sa Alex a všetci sa pozrú na Jacopa. Ten len zdvihne ruky do vzduchu na obranu.

Auto sa vyrúti z lesa a upúta tým pozornosť troch vrtuľníkov a dvoch stíhačiek. Z lesa počuť rev motora niekoľkých vozidiel.

„Zastavte vozidlo. Opakujem, zastavte vozidlo a vystúpte s rukami nad hlavou!“ Povie nástožčivo muž z reproduktora helikoptéry.

Paul vykukne z okna a zvolá: „Ha! Sú to na diaľku riadené stroje. Vnútri nie sú žiadny ľudia.“

„Mám sa o to postarať?“ Jacop sa snaží vyzerat' presvedčivo, ale ostatným pripadá skôr neistý.

„Ako by si sa o to TY chcel postarať?“ Rozrehoce sa Paul. Jacopove ruky opäť zažiaria a mladý muž so žiariacim znamením na hrudi preletí cez strechu auta akoby sa nechumelilo.

Vnášajúci sa Jacopo hodí dve žiariace gule do vrtuľníka, ktorý okamžite začne horieť a vletí do lietajúceho stroja vedľa seba. Nastane explózia, ktorá pohltí aj tretí vrtuľník, ale Jacopo vytvorí z Červenej energie štít a výbuch obalí do jednej gule. Ohnivú smršť postaví rovno pred stíhačku, ktorá nemá šancu vymanévrovať a vletí dnu.

Chlapec guľu rozpustí, pretože druhá stíhačka po ňom začala strieľať. Guľky ostatnú visieť vo vzduchu obelené červenou hmlou. Náboje otočia smer letu a prevrtávajú stíhačku ako ementál. Kovová mašina sa zrúti na zem, kde vybuchne.

Lenže auto stále prenasledujú aj po zemi a ďalšie stíhačky sú už v dohľadne. Jacopo musí siahnuť na dno svojich síl.

Pristane na kapote džípu a ruky mu zahoria ešte intenzívnejším svetlom, ktoré mávnutím dlaní pohltí celé vozidlo. Mihnutím oka červená žiara zmizne a auto spolu s ňou.

Na príjazdovej ceste k rodinnému domu na vrchole mierneho svahu sa objaví auto. Traja ľudia vnútri sú omráčení, bolí ich hlava a vidia rozmazane. Štvrtý človek leží pred autom v bezvedomí, ale pozviecha sa ako prvý.

Otvoria sa zadné dvere džípu a z auta, skôr vypadne ako vystúpi Alex. Strasia zo seba zimomriavky, ale nie z teleportácie. Ten dom predsa pozná, prežila v ňom značnú časť svojho detstva. „To je dom mojej starkej,“ povie. Jej hlas je vzdialený, samej sebe pripadá cudzo.

Domové dvere sa dokorán otvoria a za sieťkou sa usmieva stará pani. Chumáče sivých vlasov má začesané dozadu, oblečenú má kvetinkovú zásteru a v trúsiaciach sa rukách pekáč s koláčikmi.

„Už som si myslela, že ani neprídete. Pod'ťe dnu, práve som dopiekla cookies.“ Starenka ihneď zmizne dnu. Alex vykročí ako prvá, je to jej starká, ale ostatní váhajú. Ryšavka nahodí najpanovačnejší výraz a trojica sa ihneď dá do pohybu.

Kuchyňa, v ktorej sa usadia je veľmi útulná- tvorí ju rohová sedačka so stolom pre piatich, malinká kuchynská linka a vysoká chladnička. Cez dvere na terasu dnu vanie svieži vietor. Na stole rozvoniavajú čokoládové sušienky a vychladená limonáda. Alex si naleje prvá a odhrýzne si z koláčiku. Čokoláda jej roztancuje chuťové poháriky a zapôsobí neskutočne uspokojujúco.

„Starká? Ako si vedela, že prídeme? Som zmätená, že ani poriadne neviem ako sa volám.“

„Srdiečko moje, všetko sa vysvetlí, nemaj obavy.“ Stará pani Ivanušková hovorí pokojé, s láskavým úsmevom na perách. Napätie sa uvoľní a aj zvyšní členovia zhromaždenia sa ponúknu pohostením.

„Vy ste spojená s Červenou energiou, vidím to na vašej aure. Spojenie je slabé, ale badateľné,“ povie Jacopo so zvyškami čokolády na predných zuboch.

„Áno, máš pravdu. Náš rod je spätý s jednou z hlavných Energií vesmíru.“

„Začínam mať z toho migrénu.“ Caroline sa chytí za čelo a laktom drgne Paula, ktorý sa napcháva jedlom. „Viete niekto vysvetliť, čo sa to tu, dopekla, deje?!“

Stará žena chytí svoj medailón- rubínové srdce na zlatej retiazke- dar od otca. Zamyslene sa zahľadí do okna, ticho je intenzívne, všetci čakajú čo žena so striebornými vlasmi povie.

„Na počiatku existovali nespútané štyri sily, ktoré dokázali vytvoriť život. Raz z týchto Energií vesmíru vzišiel tvor, ktorý dokázal Energie nielen ovládať, ale aj spútať. Spútal ich do štyroch neobyčajných planét.

Na jednom póle planéta nasáva surovú vesmírnu silu a na druhom póle z planéty vytryskuje jedna zo štyroch Energií. Červená reprezentuje silu samotnú, silu ničieť, tvarovať, vytvárať. Žltou energiou môžeme vyjadriť energiu v primitívnom slova zmysle, je to energie potrebná k životu: slnečná, elektrická... Zelená stelesňuje zdravie a podstatu života a Modrá je energia výkonu, času a rýchlosti.

Pri oboch póloch týchto planétach vyrástli časom mestá, ktorým vládol panovník. V každom z ôsmich miest sa našiel človek, ktorý počul hlas tvora, ktorý spútal štyri Energie. Stali sa z nich kňazi a kňažky, oslavovali toho tvora ako svojho boha menom L'HRúlôm.

Kráľovstvá na červenej planéte nemali dobré vzťahy a vypukla medzi nimi vojna, ktorá takmer zničila planétu- tá je teraz rozpolená na dve časti. V strede je puklina, z ktorej uniká Energia.“

„Do tej praskliny som skočil ja,“ preruší pani Ivanuškovú Jacopo.

„Prečo by si niečo také robil?“ spýta sa zdesene Paul.

„Naháňala ma miestna kňažka, lady Madeleine, proti ktorej som zorganizoval povstanie. Tvrdila totiž, že stále počuje hlas Pána aj keď iní kňazi už nič nepočujú, ale o tom viem iba ja, pretože ja jediný ho skutočne počujem.“

„Takže počuješ hlasy?“

„Nie, len jeden. Červená žena vie, že sa planéta onedlho zrúti do seba a preto začala hovoriť o planéte, ktorú si jej obyvatelia nevážia.“

„Myslí tým našu planétu. Zem,“ zhrozí sa Alex.

„Presne tak. Naplánovala inváziu všetkých ôsmich armád štyroch Energií. Lenže to Pán nechce.“

„Mali by sme ísť do pivnice. Tam všetko pochopíte,“ zavelí stará pani a chytro otvorí padacie dvierka pri kuchynskej linke. Vratkým schodiskom zídu hlboko dole. Starenka rozsvieti olejový lampáš a Jacopo osvieti tmavú jaskyňu svojou dlaňou.

„Pani moja, ste tu?“ Strakom hlások nevytvára žiadnu ozvenu.

Áno. Mám ešte dostatok síl, ale dlho tu nemôžem zostať.

„Čo to bolo?“ Caroline vypleští oči a pritisne sa k Paulovi. Alex urobí to isté, ale u Jacopa.

Na stene pred nimi sa vyformuje ženská tvár zo skál. Z koreňov visiacich zo stropu vzniknú vlasy. Kamenná tvár otvorí smaragdové oči.

Som matka Zem, som stelesnenie tejto planéty. Som matka všetkých ľudí a živých tvorov, ktorí na mne jestvujú. Som slabá a preto sa musíme poponáhľať. Madeleine onedlho opustí Červenú planétu, musíš konať, Jacopo.

„Ja?!“

Samozrejme, jedine ty máš moc vytvoriť ochranný štít a zabrániť tak načas vstupu Červenej kňažke na planétu. Keď sa vráti s armádami, tak kúzlo prelomí, ale aspoň získame čas.

„Ale čas na čo?“ Jacopo je veľmi zmätený aj na neho to je priveľa.

Na to budeme mať dosť času, keď zabránime kňažke vstúpiť na planétu.

„Dobre, ale ako? Čo mám spraviť?“ Jaskyňu naplní zlá predtucha. Jacopovi sa trasú ruky, Alex sa mračí a jej starká žmolí náhrdelník.

V strede jaskyne vyrastie obrovský kryštál. Tlmene žiari a v jeho vnútri sa objaví tvár matky Zeme.

Ak vložíš kamienok z privesku, ktorý máš na krku do stredu kryštálu, aktivuješ tak ochranný štít okolo planéty. Musím ťa však varovať. Ak to urobíš, dočasne tým stratíš vlastné schopnosti. Pokým nebude štít zničený, nebudeš môcť ovládať Červenú silu. Teraz už naozaj musím ísť, som prislabá. Svoj život teraz vkladám tebe do rúk, Jacopo.

Jacopo má na jazyku množstvo otázok, ale je neskoro, matka Zem je preč. Tvár z kryštálu zmizne a všetci upadnú do hlbšej depresie. Upierajú svoj zrak na Jacopa, ktorý v chvejúcej sa ruke drží malinký červený kameň.

Mladý muž zhlboka vydýchne, zavrie oči a dobrovoľne sa na čas vzdá svojich schopností- vloží kamienok do kryštálu.

Priesvitný polodrahokam očervenie a vystrelí z neho silové pole, ktoré obalí celú planétu.

Na ďalší deň v správach vo všetkých krajinách nerozoberali nič iné, len záhadnú červenú polárnu žiaru nad celou planétou.

„Ako to myslíš, že sa zrútil do priepasti?! Mala si mi ho priniesť živého!“ zúri kráľ Theos. Je mladý a veľmi pekný. Štíhla postava spolu s dlhými prstami a pôvabnou tvárou lichotí akémukoľvek oku, či už ženskému, alebo mužskému. Poddaní si medzi sebou pošuškávajú, že je za tým Červená pani. Nepanuje medzi nimi nenávisť voči nej, skôr nedôvera, ale aj tá je už na ústupe. Odkedy majú nového panovníka, ktorý sa rozhodol počúvať lady, sa majú lepšie. Teraz si nie sú istí, na koho strane stoja.

„Môj pane, je mi to ľúto, ale bola to jeho vôľa. Bol to obyčajný luhár. Pán by sa nikdy neprihovoril k takému naničhodníkovi,“ argumentuje Madeleine. Dobré vie, ako je Theos rozzúrený. Mal Jacopa veľmi rád a jeho príšerný čin by mu odpustil, ale to by znamenalo, že by ho prepustil a mohol by naplánovať ďalší pokus zvrhnúť ju.

„Čuš! Je mi z teba zle! Si nenásytná mrcha bažiacca po moci! Ten úbohý chlapec mi aspoň otvoril oči. Verdikt je jasný, stačí len vyjadrenie piatich sudcov.“

Celá sála sa otočí k stolu s piatimi starcami. Sú to vážení obyvatelia Thrydiua, jediného mesta na tejto strane Červenej planéty, ktorí sú najvyšší predstavitelia súdnej moci. Jednohlasne prikývnu na súhlas. Sála zalapá po dychu. Dobré vedía čo sa stane. Lady Madeleine bude vyhostená a tým stratia nielen kráľovu hlavnú poradkyňu, ale aj najvyššiu predstaviteľku ich viery a jediné spojenie s L'Hrûlômom.

„Svetská moc bez duchovnej neprežije, ale vaše rozhodnutie je v tomto svete zákonom. Nech sa teda vyplní kráľova vôľa,“ povie žena chladne. Mávne vo vzduchu žiariacimi rukami. Čierno-červená hmla pohltí steny sály, všetko sa premení na dym. Zhromaždenie sa ocitne

pri prameni Červenej energie sršiacej z planéty. Ľudia sa cítia nedobre, z prameňa sála starobylá energia.

Madeleine sa vznesie do vzduchu. Niektorí vykriknú, iní nemo zízajú. Theos sa tvári neurčito, škrabe si hnedé strnisko a ofina mu padá do očí, možno urobil chybu, ale svoje stanovisko zmeniť nemôže.

„Čoskoro sa vrátim k vám, moji veriaci,“ začne žena opäť svojim ohnivým hlasom. Jej úsmev je však chladný, biele zuby sa blyštia ako tesáky obludy. „Červený boh vás vypočuje aj v mojej neprítomnosti. Modlite sa, pretože keď prídem ja, príde aj vojna, ktorá rozhodne o našej budúcnosti,“ ukončí svoju kázeň kňazka.

Lady Madeleine zavrie oči a vydýchne. Zo stĺpu energie vyšľahnú chápadlá a ženu vtiahnu do prúdu. Jej bytosť Energia nezničí, zmení len je podstatu a vezme ju so sebou do útrobov vesmíru.